

35. Tölgyfa-testvér

Szerző Administrator
2018. április 10.
Utolsó frissítés 2018. április 15.

Tölgyfa-testvér
Szlovák népköltészet Varga Imre műfordításában
2018.

I. Havas, havas

Elválaszt a havas minket

Havas, havas,
de magas vagy,
én édesem,
de távol vagy.

Elválaszt a
havas minket,
elhervasztja
szerelmünket.

Fonnyaszt, fonnyaszt,
el is hervaszt,
nélküled hol
leljek vigaszt.

Havas, havas,
magas testvér,
adj, Istenem,
kit szeretnék!

Két pár lovat,
vagy négy tinót,
vagy egy szép lányt,
nékem valót.

Lány a szobát
sepregette,
könnyeivel
öntözte.

Ne hullajtsd már
könnyeidet,
ajtód mögött
ott a vized.
(dallam: Felső Elefánt - Horné Lefantovce, gyűjt.: Marian Járek)

Ki bujkál a hegyen?

Bola som na tráve,
v stankovskom chotáre,
bola som na lyse,
neverili by ste.

Sztankóci határban
friss zöld fűért jártam.
Hiszitek-e vagy sem,
mogyorót is leltem.

Veres harisnyámban
gombászni is jártam,
harisnyám elvástam,
de gombát nem láttam.

Ki bujkál a hegyen,
hogy vissza sem kiált,
ej, ha rátalálok,
megcibálom haját.
(Trencsénsztankóc / Trenèianske Stankovce)

Hegyeim, hegyeim

Hegyeim, hegyeim,
sétáló termeim,
bükkök és zöld fenyők,
sudár nővéreim.

(Ej, hora hora, hora zelená,
kto že môa do tej horièky volá?)

Tölgyfa a testvérem,
tölgyfa a fivérem,
gyertyánfa, gyertyánfa
az én rokon vérem.

Zöld hegyek, zöld hegyek,
mi lesz véletek,
megsirattok engem,
amikor elmegyek.
(Zólyom Pónik /Poniky, gyűjt.: Bartók Béla)

II. Betyárdal

Cselédlány volt

Cselédlány volt, pap szolgája,
apátlan-anyátlan árva.

Volt vaskulcsa a toronyhoz,
hol tizenkét betyár hortyog.

Tizenegyüket levágta,
ám Jánoskát megsajnálta.

„Feküdj, Jánoskám, csak maradj,
várd az ítélő urakat!”

(Nevešajte ma na duby
lebo ma zjedia holuby.

Lež ma veškaron;ajte nad vodu,
kei milá ide na vodu.
Kei milá vody nabere,
vtáeatká zo môa zažehne.)

„Ne akasszanak tölgyfára,
mert szemem madár kívájja.

Kössenek inkább fenyőre,
hol rózsám jár a mezőre.

Amikor majd vízért szalad,
elhajtja a madarakat.”

„Hess, hess, innen elszálljatok,
mert már arcába vájtatok.

Hess, hess, innen a babámról,
az ő hófehér válláról!”
(Dallam: Nyitra-vidék)

III. Juhásznóta

Juhász vagyok, megvénültem

Ja som baèa veumi starý,
nedožijem do jari,
nebudú mi kukaèky kuka»
na tom mojom koškaron;ari.
Hej, džiny, džiny, džiny,
hej, džiny, džiny, džiny.

Ani kukuk, ani sova,
ani sojka klebetná,
nebude ma viac prebúdz»
lastovièka škaron;tebetná.
Hej, džiny, atí.

Juhász vagyok, megvénültem,
tavaszig se élek én.
Már a kakukk sem szólíntgat
juhkarámom tetején.

Sem a kakukk, sem a bagoly -
még a szarka sem csereg,
kora reggel nem ébreszt majd
fecske sem, ha csicsereg.

Az a vén tölgy is kiszáradt,
amely alatt aludtam.
levelét is elszórta rég,
jaj, magamra maradtam.
(Samo Tomáškaron;ik, Árva/Orava)

IV. Szeretők

Az alvó szeretők

Stojí hruškaron;ka v sade,

stojí hruška v sade,
 zelený vršok má,
 pod ôou sa Aniëka,
 sivá holubiëka,
 s Janíkom karty hrá.

Körtefa a kertben,
 csúcsa zölden látszik,
 alatta Annácska,
 szürke szép madárka,
 Jancsival kártyázik.

Amíg így játszottak,
 pár szót is váltottak,
 nagy-nagy szerelmüktől
 el is álmosodtak.

Egy tölgyfa tuskóján
 aludt el Annácska,
 Jancsi meg rápihent
 párja orcájára.

Kisannám, virágszál

Aniëka, dušiëka, kde si bola?
 Kei si si ëižmiëky zarosila?
 Bola som v hájiëku,
 žala som tráviëku,
 duša moja, duša moja.

„Kisannám, virágszál, merre jártál,
 harmatos a csizmád, hol kószáltál?”
 „Erdőben kószáltam,
 zöld füvet kaszáltam,
 én édesem, én édesem.”

„Én meg a hegy alján ott arattam,
 de csizmám harmatba nem ártottam.”
 „Én meg kévét hordtam,
 terád váraкоztam,
 én édesem, én édesem.”
 (közismert)

Guzsalyocskám, guzsalyom

Zavèas rána z pondelku, jaj, jaj,jaj,
 nadiala si kúdeµku, jaj, jaj, jaj.
 Hopsa kúdeµ, myk sa kúdeµ, kúdeµòëka, kúdeµa.
 Hopsa kúdeµ, myk sa kúdeµ, kúdeµu si nadiala.

Hétfőn kora hajnalba’
 ránézek guzsalyamra.
 Fordulj, rokkám, perdülj orsóm,
 guzsalyocskám, guzsalyom.

Amikor már itt a kedd:
 jaj, anyám, oda a kedv.
 Fordulj, rokkám, perdülj orsóm,
 guzsalyocskám, guzsalyom.

Hát mikor jön a szerda,
 jaj, anyám, elengedj ma.

Fordulj, rokkám, perdülj orsóm,
guzsalyocskám, guzsalyom.

Itt van már a csütörtök,
a fejem fáj s üvöltök.
Fordulj, rokkám, perdülj orsóm,
guzsalyocskám, guzsalyom.

Hej, már itt van a péntek,
jaj, most hová tekintsek?
Fordulj, rokkám, perdülj orsóm,
guzsalyocskám, guzsalyom.

Máris itt van a szombat.
pont most lássak dolognak?
Fordulj, rokkám, perdülj orsóm,
guzsalyocskám, guzsalyom.

Mikor itt a vasárnap,
engemet táncba várnak.
Fordulj, rokkám, perdülj orsóm,
guzsalyocskám, guzsalyom.
(közismert)

Huszárok, huszárok

Husári, husári,
pekné kone máte,
Pojdzem ja medzi vás,
ktoryho mi dáce?

Huszárok, huszárok,
be szép lovon jártok,
ha közétek állnék,
nekem mit adnátok?

A rozsdás sörényűt
megkapnád, megkapnád,
s ha ütik a dobót,
meg is futtathatnád.

Megütik a dobót,
ránézek rózsámra,
a kezét tördelve
száll fel a lovára.

Hallgass, te aranydob,
szűnjön duhogásod,
míg a kedvesemmel
pár búcsúszót váltok!
(Zólyom-Hédel/ Hiadej gyűjt.: Bartók Béla)

V. Menyegző asztalnál

Jávorfa, jávorfa

Ballagunk, ballagunk,
bár utat nem tudunk.
Vannak jó emberek,
ők majd segítenek.

Jávorfa, jávorfa,
ösvény fut melletted,
merrefelé tartsak,
ha a lány férjhez megy.

Ha férjhez megy a lány,
minthogyha meghalna,
mintha a világban
nyoma sem maradna.

Ha a legény nősül,
minthogyha eltűnne,
vízbe dobott kőként
iszapba merülne.

Még a vízbe dobott
kő is visszatérhet,
de az ifjúságom,
alámerült végleg.

Elmúlt ifjúságom,
haszontalan évek,
itt hagytatok engem
a világ terhének.
(dallam: Egyházmárot /Kostolné Moravce, gyűjt.: Bartók Béla)

Menyegző asztalnál

Menyegző asztalnál
ül két árva galamb.
Nem eszik, nem iszik,
méláz bánatosan.

De vidám, Anyicskám,
vidám a te lagzid,
de gondolj arra is,
ki innen hiányzik.

Ej, bizony nincs velünk
a jó édesanyám,
fekete föld alatt
pihen szegény árván.
(dallam: Berekalja-Podluzsány / Tekovské Podlužany, gyűjt.: Filip Horniak)

Jaj, pártám, én pártám

(Pochválen buï, Ježiš Kristus, prišli sme
tvoj víneèek na tvej hlávke našli sme.)

Dicsértessél, Jézus,
halld a kérésem,
tedd, hogy házasságom
véget ne érjen.

Dicsértessél, Jézus,
és ti zenészek,
ha most játszotok,
kedvvel tegyétek.

Hogyha nem zenéltek,
nincs lakodalom,
szép zöld koszorúmat
arannyal bevonom.

Jaj, pártám, én pártám,
gyöngyös a fényed,
tegnap nekem adtak,
most a vőfélynék.

Én vőfély uramat,
szívvel kérlelem,
hogy gyöngyös pártámat
adja át nekem.

Ha gyöngyös pártádat
kedvvel viselnéd,
a vőfély urat is
szebben kérlélnéd.

Mert gyöngyös pártádat
búval viselted,
a vőfélyedtől is
búsan kérelteted.

Pártám, jaj, én pártám,
szépek gyöngyeid,
nem hordtalak soká,
csak kis ideig.

Pártám, gyöngyös pártám,
szép zöld leveles,
számodra lányságom
elmúlt, elveszett.
(dallam: Felső Elefánt / Horné Lefantovce, gyűjt.: Marian Járek)

Gyerünk innen haza!

(Už ideme od vás, ej,
viondíme na vás,
na vašu dedinu, ej,
nech vás tu psi žerú.)

Gyerünk haza innen,
mert itt nem szeretnek,
üres poharakkal
járnak, kerülgetnek.

Mulattunk, mulattunk,
folyt a dínomdánom,
fáradt az új asszony
pihenne az ágyon.

Vége a vígságnak,
a lakodalomnak,
hogy fogunk fáradtan
a dolgunknak holnap.
(dallam: Récsény/Rišovce, gyűjt.: Marian Járek)

VI. Csicsíja, babája

Hajcsi-bujcsi

Búvaj že mi, búvaj,
len ma neunúvaj.
Ěo ma viac unúvaš,

Ej, menej sa nabúvaš.

Belej že sa belej,
na hori zelenej,
na hori zelenej,
v košelky bielenej.

Hajcsi-bujcsi, hajcsi,
kincsem, ne fárassz ki!
míg engem fárasztasz,
ej, addig te sem alhatsz.

Csicsíjja, babuskám,
a zöld hegyi gyepen,
a zöld hegyi gyepen,
ej, fehér kis réklidben.

Fehér gyolcs ingecskéd
fönt a zöld ligetbe
mi Mariskánk varrta,
ej, selyemmel hímezte.
(Zólyom-Hédel/ Hiadeµ gyűjt.: Bartók Béla)

Csicsíja, babája

Beli že mi, beli,
veī si mati verí,
že teba, Janík mōj,
tvoja hlávka bolí.

Csicsíja, babája,
tudja a mamája,
hogy a mi Jancsikánk
picinke feje fáj.

Csicsíja, babája,
kis sólyom madárka,
nehogy most elrepülj,
nehogy földbe merülj!

Vessed ki, nehéz föld,
az édesanyámat,
hadd mondjam el neki
búmat-bánatomat.

Amikor elmondom
minden panaszomat,
ahol akkor állok,
a föld is sírni fog.
(Zólyom-Hédel/ Hiadeµ gyűjt.: Bartók Béla)

Haja, gyöngye, haja!

Hoja ĩunĭa, hoja,
poslala nás kráµovna
hoja ĩunĭa, hoja.

Hoja ĩunĭa, hoja,
naèò že vás poslala,
hoja ĩunĭa, hoja.

Hoja ĩunĭa, hoja,
za tri vozy kamenia,
hoja ĩunĭa, hoja.

Haja, gyöngye, haja! Királyasszonyunk küldött.
 Haja, gyöngye, haja!
 Haja, gyöngye, haja! Mért küldött az úrasszony?
 Haja, gyöngye, haja!
 Haja, gyöngye, haja! Három szekér kavicsért.
 Haja, gyöngye, Haja!
 Haja, gyöngye, haja! Minek nektek az a kő?
 Haja, gyöngye, haja!
 Haja, gyöngye, haja! Aranyhidat csinálni.
 Haja, gyöngye, haja!
 Haja, gyöngye, haja! Átengedtek-e rajta?
 Haja, gyöngye, haja!
 Haja, gyöngye, haja! Átalengedtek rajta.
 Haja, gyöngye, haja!
 Haja, gyöngye, haja! Mi lesz annak váltsága?
 Haja, gyöngye, Gyöngye, haja!
 Haja, gyöngye, haja! Fekete szemű lányka.
 Haja, gyöngye, haja!
 Haja, gyöngye, haja! Szaladjatok, fussatok!
 Haja, gyöngye, haja!
 (Zólyom megyei közismert tavaszi játékdal / gyűjt.: Kréméry)

VII. Állatlakodalmom

Sarjúrendet vág a nyúl

Zajac kosí otavu, mífška zahrabuje,
 komár kopi nakládá, muška potlaèuje.

Sarjúrendet vág a nyúl,
 róka gereblyézi,
 szúnyog hordja boglyába,
 kisléggy megtetézi.

Szúnyog kéri a legyet,
 készül házasodni,
 bögöly rámás csizmát ránt,
 násznagy akar lenni.

Tipp-topp legényeket,
 meghívták a zenészeket:
 cincér-flótást,
 dongó-dudást,
 pók nagydobost,
 tücsök prímást.

Meg is volt az esküvő,
 parádésan, rendben,
 kétszáz pár volt a násznép,
 vagyis kétszáznegyven.

Serke volt a nyoszolyós,
 tetű a só törő,
 poloska a főszakács,
 bolha a táncosnő.
 (Magasmart /Brehy, gyűjt.: Jana Tencerová)

VIII. Szent Pünkösöd vasárnapja

Ulijána elszunnyadt

A v nedelu Rusadejnu,
zazvoneli na raðajšu,
Uljana usnula.

Šicke devky i parobci
do koscela oni pošli,
Uljana usnula.

Ez szent pünkösöd vasárnapja,
kongatnak piros hajnalra,
Ulijána elszunnyadt.

A lányok és a legények,
a templomba mind betérnek,
Ulijána elszunnyadt.

Kiment a virágoskertbe,
ágyások közt ücsörögve,
Ulijána elszunnyadt.

Fogott ő három cérnácskát,
három cérnát és gallyacskát,
s megfont három koszorúcskát.

Az elsőt levendulából,
párját százszorszép virágból,
harmadikat istenfából.

Hozzálépett öccse, Jancsi,
megállj, megállj, Ulijána,
megmondlak édesanyádnak.

Ne árulj el, Jancsi öcsém,
szövők neked gyolcs ingecskét,
párját ritkító szépecskét.

Nem kérem én, nénémasszony,
megszövi majd anyámasszony,
megszövi a varázsingem.

Ha felveszem, megszerethet
ki szépasszony s fehér özvegy,
Ulijána elszunnyadt.

Rossz kígyók fészülik haját,
gyíkok fonják a varkocsát,
Ulijana elszunnyadt.
(Kojšov - Szepesség/Spiš)

Jön már pünkösöd, közel

Omilienci chodia,
za ruky sa vodja,
grajciare skladajú,
o mōa niē nedbajú.
Omilienci chodia,
za ruky sa vodja,
dobru jar vítajú,
pesniēky spievajú.

Szerelmesek járnak,
kézfogva sétálnak,

krajcárt gyűjtögetnek,
de rám nem figyelnek.
Szerelmesek járnak,
párosan sétálnak,
a tavaszt üdvözlik,
énekekkel köszöntik.

A vázseci lánynál
szebbet hol találnál,
sötétebb a szeme
a holló szárnyánál.
Kriván hegye alatt
ott van a mi falunk,
ismert Vázsec neve,
itt élünk, itt lakunk.

Jön már pünkösöd, közel,
de nagy a bánatom,
mert nincsen szeretőm,
lesz-e májfám vajon?
Szép Vázsecunk felett
ezüstartból láncocskák;
kihunyt szívemben a
szerelmi lángocskák.

(Vázsec/Vážec - Felső Liptó)

Zöld erdő aljában

Pařcaron;e Janík kone,
pařcaron;e Janík kone,
pod hájom zeleným.

Legelteti Janík,
tereli lovait,
zöld erdő aljában.

Látni indul anyja,
három szűzleánnyal,
zöld erdő aljába.

Elsőnek aki megy,
a bíró leánya
veres szoknyájában.

Másodszor aki megy
a kovács leánya,
fűzőld szoknyájában.

Harmadszor aki megy,
szerencsétlen árva,
fekete ködmönben.

A bíró leánya
csendes szóval mondja
zöld erdő aljában,

hogya én azt tudnám,
hol aludt el Janík
zöld erdő aljában,

én biz odamennék,
rögtön felkelteném,
elvenném kutyáját.

váljék a javunkra,
mi jót ad az isten.

Nyugodj le nap, nyugodj,
teremtőmre kérlek,
mert úgy fáj a fejem,
szinte alig élek.

Leáldozó szép nap,
keresd meg rózsámat.
Addig le ne nyughass,
míg meg nem találok.
(Magasmart /Brehy, gyűjt.: Jana Tencerová)

Aratnék, aratnék

Žala by ja žala
na širokú posta».
Ej, keby ja vedela,
komu sa mám dosta».

Žala by ja žala,
hlavku nedvíhala,
keby pri postati,
frajeríka mala.

Aratnék, aratnék,
vágnať széles rendre,
ej, hogyha én azt tudnám,
a párom ki lenne.

Aratnék, aratnék,
fejem se emelve,
ej, hogyha marokszedőm
a kedvesem lenne.
(Mezőköz/Medzibrod, gyűjt.:Bartók)

Gyűjteném, te legény

Hrabaj že len, hrabaj
to zeleno seno.
Ja by ho hrabala,
nemám nakoseno.

Gyűjtsed, gereblyézzed,
azt a szép zöld szénát!
Gyűjteném, te legény,
hogyha lekasználád.

Már összegyűjtöttük,
mit fogunk csinálni?
Hegycsúcsról a völgybe
mind lekocsikáznii.
(Padkóc / Podkonice, gyűjt.: Bartók Béla)

Borókás, borókás

Borovo, borovo,
samo javorovo.
Kerou že je, kerou,
Môjho frajerovou.

Kerou že by bolo,

to najzelenejšie.
Vydalo sa dievša,
to najhšrešnejšia.

Borškšs, borškšs,
mennyi juhar benne,
az šn kedvesemš
vajon melyik lenne.

Melyik is lehetne,
hšt az a legzšldebb,
fšrjhez ment az a lšny -
mind kšzšt a legszebb.
(Mezškšz/Medzibrod, gyšjt.:Bartšk)

Všrjuk az šldomšst

Ej, pane nšaš, pane nšaš,
ej, daj še nšam oldomšaš,
ej, da še nšam z lšsky,
ej zbierali sme klšsky.

Hej, urasšg, urasšg,
hej, všrjuk az šldomšst,
hej, addsa, ne tštovšzz,
hej, csšršdben a kalšsz.

Hej, urasšg, gazdurunk,
hej, mielštštšnk kend: šr,
hej, kipedrett bajusszal,
hej, akšrcsak egy kandšr.

Hej, gazdšnk felesšge,
hej, munkškat lenšzte,
hej, gyalšzta kaszšsšt,
hej, mi meg a jšsšgšt.

Hej, mit fogunk csinšlni,
hej, mindent elvšgezve,
hej, rajta bukfencezzšnk,
hej, a hegyršl a všlgybe.
(kšzismert Zšlyom kšrnyški)

X. Boromissza a szakšcsnšnk

Olajfa, zšld olajfa

Oliva, oliva, zelenša oliva,
teraz mi je dobre, keši nemšam frajera.

Olajfa, olajfa,
zšld šgš olajfa,
bšr nincsen szeretšm,
mšrt bšnkšdnšk rajta.

Ha nincsen szeretšm,
nem szšlnak ellenem,
nincs mišrt kšnnyezzen
šj-fekete szemem.

Fekete szemeim,
szšp fekete szemem,

esténként a patak
vizében fürdetem.
(közismert lipitói dallam, Komjárná)

Nem félt a farkastól

Pri studienky prala plienky,
nebála sa vďaka,
nebála sa vďaka.

A ten vďaka, len tak škűb,
len tak poškűblka,
len tak poškűblka.

Kiskűt mellett
mosva szennyest,
nem félt a farkastól,
nem a félt a farkastól.

A farkas meg körbenyalta
lűdűdű, lűdűdű, lűdűdű, lűdűdű.
(közismert lipitói dallam, Komjárná)

Szánt, szánt Janik

Orie Janík tvrdie hűrky
polámal si, polámal si, radi s volky
Celý, celý hradel aj kolieska.
ako že to, ako že to zorie dneska.

Szánt, szánt Janik, kemény a föld,
űkűr hűzta vas ekéje beléje tört.
Eltűrt a csoroszlya, tengely, el a kerék
hogy végzi el ma a szántást ez a legény.
(közismert lipitói dallam, Komjárná)

Boromissza a szakácsnűnk

Tá naša kuchárka rada pije,
ani si lyžice neумыje,
pohádže lyžice do police,
oblýžte maèice tie lyžice.

Haj, a mi szakácsnűnk boromissza,
tányérunk, kanalunk sose tiszta.
A rékast lecsapja, le a padra,
cicc, cicc, a kismacska, majd felnyalja.
(közismert lipitói dallam, Komjárná)

Mit fogunk csinálni?

Mit fogunk csinálni s tóma ženami?
Mi megyűnk do krèmi, oni za nami.
Mi parancsolunk, oni vypijű,
mikor kell fizetni, oni sa skrijű.
(dallam: Magasmart /Brehy, gyűjt.: Jana Tencerová)

XI. Négy szlovák népdal

Madárrá leszek

Ta dala matka svú
vlastnú dcéru,
delako od seba.
Tak jej hrozila,
by k nej nechodila.

Lányát az anyja
férjhez úgy adta
távoli országba.

Meghagyta neki,
megparancsolta,
többé ne is lássa.

Én olyat teszek,
madárrá leszek,
otthonomba szálllok,

anyám kertjébe,
legközepébe,
fehér liliomra,

ha édesanyám
a liliomról
el akar zavarni,

tudni fogok már,
tudni fogok már
néki válaszolni.
(Zólyom Pónik /Poniky, gyűjt.: Bartók Béla)

Gereblyélt, gereblyélt

Hrabala, hrabala,
málo nahrabala,
od vepkého spania
hrable dolámala.

Gereblyélt, gereblyélt
egy keveskét össze,
a nagy buzgóságtól
nyelét is eltörte.

Gereblyézd, gereblyézd
össze a zöld szénát!
Gereblyézném, hogyne,
ha te lekasználád.

Kaszáld le, kaszád le,
hogya jó kaszás vagy,
ha csak hitvány sarlós
vigyen el a bánat!

Levágtuk, levágtuk
mind a zöld rozskalászt,
de még nem ittuk meg
a boros áldomást.
(Zólyom-Hédel/ Hiadeu gyűjt.: Bartók Béla)

A kikapós lány

Rada pila, rada jedla,
rada tancovala.
Enni, inni, van csak kedved,

eljárni a bálba’.
Míg táncoltál, míg táncoltál,
maradtam én állva.
Ni, a piros táncsizmádnak
poros még a szára!

Ne bokorba, ne bokorba,
megszúrhat tüskéje,
inkább az anyja ágyában
ölelném kedvére.
(Mezőköz/Medzibrod, gyűjt.:Bartók)

Csip, cip, ciprus ága

Cip, cip cipuruške,
maò, maò, maòuruške.
Ej, na kosu, na kosu,
never chlapcu ako psu.

Csip, cip, ciprus ága,
mar, mar, Marcsikája.
Kapj kaszára, kaszára,
vedd a legényt kutyába,
ne hallgass a szavára!
(Zólyom Pónik /Poniky, gyűjt.: Bartók Béla)

XII. Tarka kígyót s gyíkot mellé

A megétt testvér

Jedna sestra brata mala,
rada by sa vydávala.

Keï sa ty chceš vydávati,
musíš brata otrávití.

Egy nővérnek volt egy bátyja,
férjre vágyott, házasságra.

Hogyha férjhez akarsz menni,
bátyádat meg kell mérgezni.

Menj, s kint a zöld csalitosban,
fogj egy tarka kígyót gyorsan!

Tarka kígyót s gyíkot mellé,
s főz belőlük jó leveskét.

Ahogy egy tányérral evett,
fél arca elfehéredett.

Másik tányérral is szedett,
teljesen elfehéredett.

Hozzál egy kis bort, nővérem,
hadd vidítsam fel a szívem.

Mikorra a borral megtért,
bátyja elengedte lelkét.

Rózsám, immár tiéd vagyok,
bátyám megmérgeztem, halott.

Ki a bátyját megmérgezi,
férjével is megteheti.
(Zólyomternye / Tànie)

Fosztogat a török

(Bojovoli Turci,
po pod èierne hory
zvolenskej rychtary
dve deti zajali.)

Fosztogat a török
Zólyom kövarában.
Fosztogat a török
Zólyom kövarában.
Senkit sem találnak,
csak egy szolgalegényt.
Senkit sem találnak,
csak egy szolgalegényt.

Mondd csak, szolgalegény,
urad, úrnőd hol van?
Mondd csak, szolgalegény,
urad, úrnőd hol van?

Nem szabad mondanom,
mert gazdám megcsapat.
Nem szabad mondanom,
mert gazdám megcsapat.

Kulcs a küszöb alatt,
ruhák oltár mögött,
a toronyszobába,
az uram felszökött.

Az első lövésre
toronytető dőlt le.

Második lövésre
uraság halott lett.

Harmadik lövésre
úrnőt elhajtották.

Amikor hajtották
s hegyek közé tértek,
a szétlőtt várfalra
sírva visszanézett.

Falaim, falaim,
szomorú kőfalak,

hol a kőmívesek,
akik fölfalaztak?

Akik falat raktak,
már mind, mind meghaltak.

Az urat lelőtték,
az úrnőt elvitték.
(dallam: Zólyom-Hédel/ Hiadeµ gyűjt.: Bartók Béla)

XIII. Földnek adom én testemet

Igaz nevemen megnevez

Já dole líhám,
 svoje kos»i skladám,
 Pánu Bohu dušu dávám.
 Já sa žehnám s pá»ima prstí,
 Svatý Ján ma krs»í,
 menom ma menuje,
 od zlého ma varuje.
 Varuj»e ma aòielová do pów noci,
 Paòenka Márija ot pów noci...
 Ěn lefekszem,
 földnek adom ěn testemet,
 istenemnek lelketem.
 Őt ujjammal keresztet vetek,
 Szent János Keresztel engem,
 igaz nevemen megnevez,
 minden rossztól megvédelmez.
 Őrizzetek, angyalok, éjfélig,
 Szûz Mária virradatig.
 Ha pedig rossz álmot látok,
 ébresszél fel, ó, Istenem,
 igaz utat rendelj nekem.
 A te utad szent és tiszta,
 rajt’ áldásnak nincsen hía,
 vezet rajta Szûz Mária,
 kinek Jézus a szent fia.
 Ő megáldotta anyját keresztjével,
 ahogy ěn is, imádkozva e bűnös kézzel.
 Az Atya, Fiú és Szentlélek Isten nevében.
 Ámen.
 (Dabas-Sári, gyűjt.:Zsilák Mária)
 Összidő: 74,33

 Tölgyfa-testvér
 Brat dub
 Szlovák népköltészet Varga Imre műfordításában
 Slovenská ľudová poézia v preklade Imre Varga

Közreműködők:
 Orbán Johanna, Paár Julianna, Tímár Sára (ének), Bodnár Péter (basszusgitár), Cserta Balázs (tilinkó, klarinét, szaxofon, dvojnica, tárogató), Csörsz Rumen István (lant, koboz, gitár, doromb)
 Sebő Ferenc Kossuth-díjas, a Nemzet Művésze ajánlásával
 Stúdió: Bodnár Péter
 Grafika: Andorka Tímea
 Nyomda: HTSART
 Szvorák Katalin 35. önálló kiadványa (2018)